Akademik Akıl
Köşe Yazıları
www.akademikakil.com Printed on Kasım 1, 2023

Fakirliğimde Zenginliği Zenginliğimde de Fakirliği Yaşıyorum

By Doç.Dr. Hasan Hüseyin Esenoğlu
October 31, 2023
Kategoriler: Ayın Konusu: Türkiye Cumhuriyeti'nin 100. Yılı, Fen
Etiketler: Astronomi, Cumhuriyet, fen

Yüz yaşını dolduran Cumhuriyetimizin hemen öncesi, ilk günleri ve bugünlere nasıl gelindiğinin zorlu şartları TOPLUM olarak hafızalarımıza kazınmıştır… Bununla bir paralellik kurarak, 60 yıllık ömrümle geçmişe gidip gelmelerle de bu sefer bir BİREY olarak akılda kalanları yoklayayım.

Okul öncesi çocukluk yılları aynı zamanda çoğunlukla açık mekanlarda zaman geçirdiğim süreçtir yatay mimarili sokak ve mahalle kültüründe… Ne yapsak her birisi bir başka lezzetli gelirdi topluca yapıldığı için yani takım ruhu takındığımız için… Ama fakirlik de diz boyu öyle ki cam kenarlarına bırakılanları yediğime kadar…

İlkokullu terzi çıraklığı yıllarımda göz kamaştırıcı desenli kumaşların ısmarlama pantolonlara dönüştüğünü görmek ve benim de bunun bir parçası olduğum düşüncesi inanılmaz zevklerimdendi… Terzi ustamın eşinin hazırladığı hamur tenekesini başımın üzerine alıp mahalle fırınına götürürken ağırlığından kafam vücuduma girecek kadar acı çekerdim… Buna rağmen yine de renk vermezdim… Ekmeğe dönüşmüşlerin tadı baskın geliyormuş demek ki…

Okul yolu yapışkanlı tarla çamuru, bata çıka git-gel yapardık, çizme-çamur korosunun vıcıklı sesi müzik dinletisi gelirdi kulaklarıma…

Teknik liseli yıllarımda atölyelerdeki iş temrinlerini yapmak ne güzeldi… Dokunarak eğitim almak unutulmaz zevklerimizdi… Mezuniyet sonrası motor yenileme piyasasında bu parlak yönümüz ışıldardı yöneticilerimizin gözünde “yaparsan sen yaparsın” bakışlarıyla… Eskişehir’in soğuğunda otobüs duraklarında beklerken donan vücudumun öne çıkan uçlarını ısıtırdı da bu sıcak duygular…

Teknik lisenin temel bilim derslerinin de hep laboratuvarları olurdu, Almancayı laboratuvarında öğrendiğim gibi fiziği ve kimyayı da laboratuvarlarında farkındalanırdık öyle ki derslerden geçmek için dershanelere gidilirdi… Yokluktan gidemezdim de yaz tatilimi kalın PSSC fizik kitabının sayfalarında geçirirdim… 4.4 aldım, 0.1’lik Kadir hocamızın yüzümüze sembolik bıraktığı şamar ile 4.5’tan 5 alarak geçmeyi de bildik.

Üniversite öğrenciliğimiz yılları da elbette bir başka lezzettir her şeyiyle… Eve yük olmamak için yapmadığımız iş kalmazdıya rağmen en güzel zamanlarımızdı… Kiralık evde kalan sınıf arkadaşıma kahvaltıya gitmiştim, öğrenci sofrasından ne beklersiniz, zeytin-peynir-yumurta anlayışındaki atıştırmalarımız bir başka unutulmaz tat bıraktı hatıralarımızda ki aradan geçen 40 yıl unutturamadı…

Ömrümüzün geri kalan kısmı artık ektiklerimizin ürünlerini alma yıllarıdır yani harman zamanıdır tıpkı Cumhuriyetimizin de yüz yıllık oturmuşluğunun ardından yaşadığımız ve daha nice yaşayacağımız güzellikler gibi… Geçmişin öğrenilenleri şimdilerde hayatımıza yön verenleri olmuştur ta ki yaşamın tüm aşamalarında… mutfakta, ofiste, yalnızlıkta, kalabalıkta, bekarlıkta, evlilikte, yazda, kışta, memlekette, dışarıda…

Soğanın hem içteki kalın hem de dıştaki ince zarlarını alırım… silme et kalınlığı bir başka lezzettir tıpkı cücüğünün tadında… domatesin de kahvaltı sofrasında zarı alınmıştır mutlaka… hele yeşil salatalığın kabuğunu keskin bıçağımın zar inceliğindeki kesiminde teknoloji yetersiz kalır… karpuzun da çekirdeği istisnasız alınmıştır… "üç çekirdek bulana yanında kavun bedava" sloganım olmuştur… bilimin aceleye gelmediği gibi bu işler de zaman alır… geniş ailede de ünlenmiştir bu tarafımız… kavunun kabuğuna yakın bölgesini ayrı, en lezzetli yumuşak bölgesini ayrı servis ederim buna beyaz peynir de eşlik eder… hele meyvelerin her türlüsü "armut piş ağzıma düş" kolaylığındadır her zaman…

Bir okul müdürümüz ikram ettiği simidi yiyişimden etkilenmiş bir sonraki buluşmamızda tüm öğretmenlerimize yetecek sayıda dayanamayıp yine simit ikramında bulunmuştu…

Evim Antalya'da işim İstanbul'da, özgürlüğüm her saniyemi mutluluğa/huzura dönüştürmüştür tıpkı işimdeyim evimi özlüyorum, evime gidiyorum işimi özlüyorum dercesine.

Biyolojik saatime göre kafamı yastığa koyduğumda 10'a kadar sayılsa 5'i buldurmadan çoktan uykuya dalmışımdır REM derinliğini yakalarcasına. Uykumu alınca da yine biyolojik saatim beni uyandırır ve tazelenmiş olarak kaldığım yerden işime devam ederim…

Küskünlük kümem sıfır, bu da benim sırtımı dayadığım zenginliğim… Bir zamanlar bir gazetemizin köşesinden yardım elini uzatan "Güzin Abla" vardı ve sessiz yığınların sesi olmuştu tıpkı "Kimsesizlerin kimsesi" gibi…

Niye profesörlük dosyanı vermiyorsun diyenlerim çok ama "niye adam olmadın" diye soranım yok…

WhatsApp'ım yok sosyal medya fakiriyim… akıllı telefonum yok ama arananım… kredi kartım var-yokları oynuyor ama dokunmatik değil… param varsa harcıyorum değilse sabrediyorum… tüm bunlara rağmen bilim öğrettiğim ve ürettiğim odam adeta stüdyo, masam bilgisayar ekranları ile çevrili, teknolojik donanımlı ve nihayet veri zengini…

Zenginlikte doyumsuz ekonomi ağırlıklı ifadelilere inat benim fakirhanemden de çıkan "harcayacak yer bulamıyorum" oluyor anlayabilenlere… bankalardan arayanlara da aynı cevabı patlatıyorum elbette… "**Bilgi mi Gelenek mi? İşi Bilene Bırakalım ve Dünya Düzdürcülere de İki Artı İki Eşit Değildir Dört Diyelim**" başlıklı yazımızda dediğimiz gibi; "…Yer merkezli evren görüşü nasıl ki gerçekleri görmekten insanlığı uzun süre uzaklaştırdı ise, bugün de benzer şekilde merkeze parayı yani dünyalığı koyduğumuz sürece arzu edilen mutluluğu yani huzuru hep kaçıran olacağız, merkeze Güneş gibi ışık saçan değerleri(mizi)/bilgiyi koymanın yollarını arayalım…"

Doğanın da dili böyle; biz gökbilimciler, hidrojen ve helyum dışındaki tüm elementleri "metal' sayarız, yıldız araştırmalarımızda da "metalce zengin/fakir" ayırımından evreni okumaya çalışırız yani "tüme varım"cıyız…

Bir tarafımız da "tümden gelim"ci çalışıyor; kaza namazı olmayanlardanım ama sorsanız iliklerime kadar hissederek ve titreyerek gözyaşı ile kıldığımın sayısı bir elin parmakları sayısına varmaz… her şeye rağmen bir tane daha yakalama ümidimi canlı tutuyorum tıpkı bizim anlayışımızda umutsuzluğa yer olmadığı gibi…

Zenginlik mi olgunluk mu? Kariyer mi mutluluk mu? Parlak görünme mi huzuru hissetme mi? Fakirlikte zenginliği yakalamak mı? Zenginlikte fakirliği unutmamak mı? Şimdi varın gerçek kararınızı verin… Hiç olmazsa bundan sonra kalan ömürlerimizi gerçeğe yani olması gerekene dönüştürsek mi? Kuşlar gibi iki kanatlı yaşamayı bilenlere sözümüz olamaz, farkındadır onlar çok şeyin ve özgürce uçmayı başarırlar elbette… Bu aşamada sözümüz meclisten dışarı da diyelim.

Teleskopun ekranından uzayı gözlemek alışkanlık yaptı, çevremizi de otomatik izlemekteyiz istem dışı bile olsa öyle ki yıllar sonra buluştuğumuz bir çocukluk arkadaşım "sen beni çok denedin" deyiverince anladım bu durumu…

Bir benzerini son yıllarda milli bayramlarımızın kutlamalarında çoşkunun 85 milyonumuzun katılımıyla sevgi seline dönüştüğünü gururla izliyoruz. Ne güzel ki 100 yıl öncesinin ilk fabrika ayarlarındayız sanki; Milletimiz özgürlüğünü oylarının ucunda tutuyor, vakti saati gelince kullanıyor ve parmaklarının ucuyla da **yönetilmeyi bile "yönetmeyi"** biliyor… Milletimiz yanılmaz yanıltmaz da… İşte gerçek gücümüz… Bizi biz yapan bir yüce özelliğimiz.

Cumhuriyetimizin ilk yılları yani benim de dünyaya gelmeden önceki 40 yıllık sürecin şimdikilerle karşılaştırılamayacak çetinlikte geçtiğini elbette biliyoruz.. yaşadıklarımız devede kulak misali… Bununla birlikte, milletimiz nezdinde ilk günkü kuruluş heyecanları 100 yıl aradan sonra tekrar tazelenme ortamı oluştu adeta… İşte bu aranandı ve gerçekten filiz verdi… demek ki ufukta "tam bağımsızlık" gözüktü…

İlk yüzyılımızın son çeyreğinde ancak Nobel'lenebilmiştik; sayesinde ivmelendik ve yeni yüzyılımızın ama ilk çeyreği için hep birlikte kollarımızı sıvadık yürüyoruz yeni Nobel'lere…

Cumhuriyet Bayramımızın ilk yüzyılı kutlu olsun, toplu heyecanlarımız katlanarak devam etsin, nice binyıllara dilerim.
